



België - Belgique  
P.B. - P.P.  
8500 Kortrijk  
BC 20258

KONINKLIJKE EN MENSLIEVENDE VERENIGING DER  
**DRAGERS van ERETEKENS en MEDAILLES van BELGIË**  
VOOR DADEN VAN MOED, ZELFOPOFFERING EN VAN MENSLIEVENDHEID

ONDER DE HOGE BESCHERMING VAN Z.M. DE KONING  
EN HET EREVOORZITTERSCHAP VAN DE H. BURGEMEESTER VAN BRUSSEL

VADERLANDSE VERENIGING  
Zonder winstgevend doel  
Gesticht te Brussel op 3 december 1865 - Koninklijk Erkend op 2 juli 1883

**INFOBLAD KORTRIJK**

---

Afgiftekantoor: KORTRIJK CENTRUM

Verantwoordelijke uitgever:  
Rasson Nadia - Steenstraat 103 -  
8501 Heule

P 806019  
PRS: 3048465

Nummer 93 – 3<sup>de</sup> kw 2020 (juli-aug-sept)

---

*Koninklijke en Menstievende  
Vereniging der  
Dragers van Eretekens en  
Medailles van België*

**Regionale Kortrijk**



Siège social / Sociale zetel : Astridpad 5 – 8540 Deerlijk  
Tel. & Fax : +32 56-32.90.17 – Gsm : +32 477-28.33.21 – Email : [rudy.maes1@proximus.be](mailto:rudy.maes1@proximus.be)  
a.s.b.l. / v.z.w. 515/53 – N° d'entreprise – Ondernemingsnr 408.696.434 – Arrondissement judiciaire : Courtrai / Gerechtelijk arrondissement : Kortrijk

Erevoorzitter Provinciale West-Vlaanderen : Graaf Henri d'UDEKEM d'ACCOZ  
Voorzitter Regionale Kortrijk: RASSON Nadia, Steenstraat 103 te 8501 HEULE  
☎&☎: +32 56-35.63.35 - ✉ : [rasson.n@telenet.be](mailto:rasson.n@telenet.be)

## LIDGELD 2020

Het lidmaatschap van het jaar 2020 loopt van 1 januari 2020 tot en met 31 december 2020, en niet meer zoals voordien van 1 oktober tot en met 30 september.

Bij nazicht van onze boekhouding stellen we vast dat sommigen onder jullie de ledenbijdrage voor 2020 nog niet betaald hebben.  
We gaan ervan uit dat dit op een vergetelheid berust.

**Indien hier groene klever - dringend uw lidgeld betalen - 14,00 Euro op rekeningnummer : BE22 7509 0426 1747**

Om administratief in orde te zijn voor de toekenning van de brevetten en eretekens van de vereniging, vragen wij u om de bijdrage van € 14,00 (lidgeld 2020) uiterlijk **tegen 30 september 2020** over te maken.

Door dit te doen versterkt u ons in onze werking en laat u ons tevens toe om onze opdrachten nog beter te kunnen uitvoeren.

Zo blijft u dan tevens ons krantje verder ontvangen en wordt u van alle activiteiten die ons bekend zijn, verder op de hoogte gehouden.

Mocht u om d' één of andere reden afzien van het lidmaatschap, wat wij ten zeerste zouden betreuren, gelieve ons dan te verwittigen.

Met Vaderlandslievende groeten.



Trotse leden van de familie Picquart bij het straatnaambord voor hun (groot)oom. V.l.n.r. Pierre (Heule), Michael (Gullegem), Jean-Pierre (Gullegem), Frank (Heule), Brigitte (Sint-Eloois-Vijve), Dora Nuyttens en echtgenoot Jacques Picquart met paramuts (Gullegem).

## Familie is trots met straatnaam voor Jacques Picquart

**Niet in zijn geboortedorp Heule maar in Kortrijk krijgt de in WO II omgekomen parachutist Jacques Picquart 75 jaar na zijn dood een straatnaam. Maar daar is een goede reden voor: met drie anderen samen wordt zijn naam vereeuwigd in de nieuwe verkaveling Langwater. Op de grootscheepse plechtigheid daarrond was de familie goed vertegenwoordigd. ‘Emotioneel’ en ‘trots’ waren de gevoelens.**

Jacques Picquart, geboren in Heule op 8 augustus 1921, was de jongste zoon van treinbestuurder Maurice Picquart en Augusta D’Haene uit de Kortrijksestraat (huidig nummer 205). Bij het uitbreken van WO II volgde hij het laatste jaar aan het Sint-Jozefinstituut in Kortrijk.

Op 10 mei 1940, toen de oorlog uitbrak, werden de scholen gesloten. Jonge mannen werden opgeroepen om zich bij het leger te voegen. Jacques zag dat wel zitten.

Op 18 mei 1940 trok hij samen met medestudent Jean Melsens – zoon van een Kortrijks wijnhandelaar en die nu ook een straatnaam kreeg – met de fiets naar Calais om zich bij een rekruteringscentrum te





melden als vrijwilliger. Uiteindelijk kwamen ze in Engeland terecht en meldden ze zich daar bij het Belgisch leger. In oktober kon Jacques, intussen korporaal, naar een school voor inlichtingsagenten. Hij was er erg welkom, doordat hij een talenknobbel bezat. Voor een verdere opleiding als radiotelegrafist werd hij toen naar Schotland gestuurd.

## Verfilmd

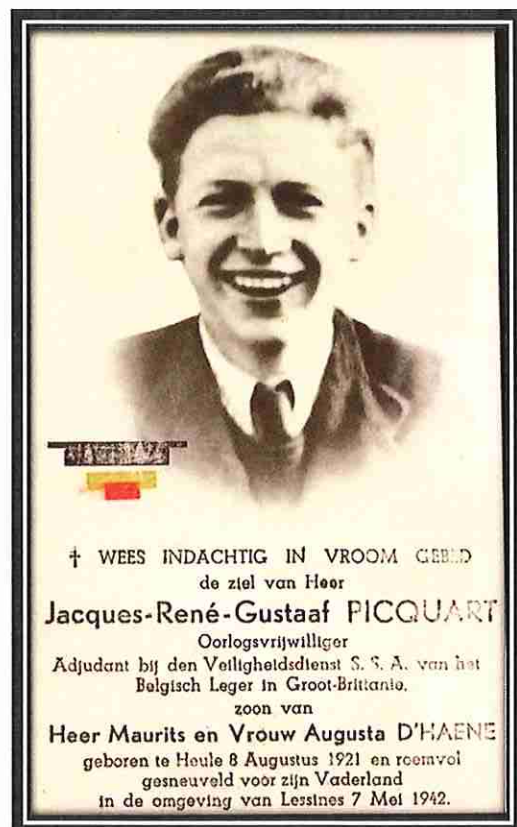
In 1942 zou Jacques Picquart aan de oorlog deelnemen als paracommando. Hij werd als vrijwilliger geselecteerd voor de 'operatie Mule'. In Henegouwen moest men contact zoeken met verzetsorganisaties en inlichtingen over de vijand naar Engeland seinen, met Jacques als radiospecialist. Met enkele anderen werd hij op 30 april 's nachts gedropt rond Lessen (Henegouwen). Maar toen ze aan de grond kwamen, stonden Duitsers hen op te wachten... Wellicht hadden ze een geheimagent kunnen aanhouden,; die informatie had doorgegeven... Jacques werd in een vuurgevecht neergeschoten....

Over deze feiten werd in 1949 zelfs een Britse film gemaakt: *Against the Wind* van Charles Crichton. Het is het verhaal van een groepje soldaten dat wordt klaargestoomd voor een moeilijke opdracht: het bevrijden van een geheimagent in bezet België. Een van hen heeft in de film Jacques Picquart en is parachutist, rol vertolkt door Paul Dupuis. Zelfs Simonne Signoret speelt erin mee. De film werd – met als Nederlandse titel *Strijders in de Nacht* – destijds nog gedraaid in de Cinema National in de Kortrijksestraat in Heule.

Pas na de oorlog vernamen zijn ouders zijn dood. Al die tijd leefden ze in angst.... Hij was eerst begraven in Elsene. Hij werd opgegraven en kreeg op 27 september 1945 een militaire begrafenis in Heule. Hij ligt bij zijn ouders begraven in de Mellestraat. Postuum werd hij tot luitenant bevorderd....

## “Hij was mijn peter”

De familie Picquart is in Heule goed bekend. De vaderlandsliefde zat in de genen. Maurice Picquart, vader van Jacques, was in 1922 de eerste voorzitter van de Nationale Strijdersbond. Hij is schepen geweest en waarnemend burgemeester. Naast Jacques had hij nog een tweede zoon, André, die 11 jaar ouder was. Hij werd nadien secretaris van de Strijdersbond. Zijn zoon Pierre (nu 82), die hem later opvolgde in het bestuur, zorgt er tot vandaag voor, nu met de hulp van zijn zoon Frank, dat er in Heule elk jaar een 11 novemberherdenking plaatsheeft. André Picquart had zes kinderen. Nicole en Martin zijn overleden. De overige vier woonden vrijdag 22 september 2017 de plechtigheid bij, samen met twee leden van de volgende generatie: Frank (zoon van Pierre) en Michael (zoon van Jean-Pierre).



Bidprentje van Jacques Picquart. Hij stierf op 1 mei. De datum 7 mei is de dag waarop zijn overlijden werd vastgesteld door een arts.



“Ik was erg onder de indruk van de plechtigheid, de parade, de troepenshow, de toespraken”, zegt Brigitte. “Voor mij was het extra emotioneel. Jacques was mijn peter! Ik was vier jaar oud en ik heb toch een herinnering aan het verdriet dat er in de familie was bij zijn dood.”

Wie geen herinnering kan hebben is Jacques. Hij draagt dezelfde naam als de omgekomen parachutist. “Ik ben van 1945 en de eerstgeborene in ons gezin na de dood van mijn oom”, zegt hij. “En zo ben ik naar hem vernoemd. Ik ben ook zelf para geweest. Ook doe ik de jongste tijd nog meer opzoekingen naar de gebeurtenissen van toen. We zijn iedereen die gezorgd heeft voor de straatnamen zeer dankbaar, van doorzetter Raymond Holvoet tot de burgemeester.”

Jacques, die vele jaren postloketbediende was in Heule, woonde met zijn zoon Michael de plechtigheid bij.



Bronvermelding : KW Heule van vrijdag 29 september 2017  
door Noël MAES

# The Paths to Freedom

## DE 29TH INFANTRY DIVISION OP OMAHA BEACH

**Punt 95** : Op 15 maart 1944 krijgt de 352. Infanterie Division, onder leiding van Generalleutnant Dietrich Kraiss, opeens opdracht om vanuit de omgeving van St. Lô naar de kust te gaan. Tegen D-Day telt de divisie 12.700 man, waaronder 7.300 infanteristen met veel gevechtservaring. Langs Omaha Beach staan dan acht grote bunkers met 75mm kanonnen, 35 kleine bunkers met artillerie en mitrailleurs en 85 MG42-stellingen. Bovendien beschikken ze over 35 Nebelwerfers (lanceerplatformen om in hoog tempo meerdere raketten af te schieten). Een geduchte tegenstander dus voor de Amerikanen op Omaha Beach.



Generalleutnant Dietrich Kraiss

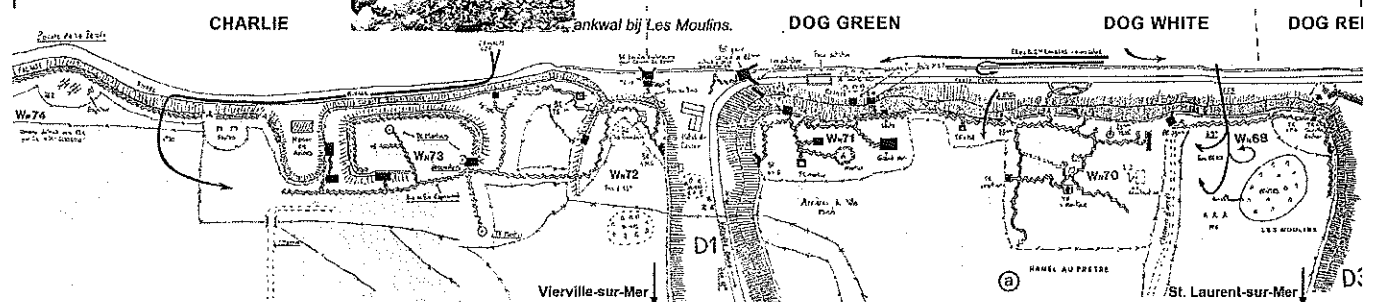
Op Omaha Beach bij Vierville-sur-Mer (Dog Green) nemen de officieren op de LCT's geen risico. Ze vinden de zee te ruw om de 32 DD-tanks van B Company 743rd Tank Battalion buitengaats te lossen en ze besluiten om deze tot op het strand te brengen. Een terechte beslissing, want verderop op Omaha Beach gaan veel tanks verloren. Omdat één LCT echter een voltreffer krijgt, gaan direct zestien tanks verloren. De resterende tanks komen bij Vierville aan wal en beginnen direct de Duitse stellingen te bestoken.

Bij St. Laurent-sur-Mer landt F Company van 116th Infantry Regiment om 06.30 uur op Dag Green en lijdt zware verliezen. Enkele eenheden van G Company zetten op hetzelfde moment voet aan wal op Easy Green. Ze hebben geluk en bereiken zonder noemenswaardige verliezen de stenen wal bovenaan het strand.

Bij Vierville-sur-Mer stoomt A Company van 116th Infantry Battalion op naar het strand. Niet de sterkste eenheid, want ze hebben totaal geen gevechtservaring; Het is direct een vuurdoop, letterlijk en figuurlijk, want de verdediging bij Vierville is sterk. Drie boten worden al op zee tot zinken gebracht. Slechts enkelen weten zich te redden. Zodra de overgebleven boten het strand naderen, worden ze van alle kanten beschoten. De infanteristen duiken weg in de landingsboten en horen de kogels afketsen op de opstaande landingskleppen. Als de klep omlaag gaat, zijn ze nog vijftig meter van het strand verwijderd. Worstelend met hun zware bepakking werken ze zich door het diepe water. Van twee boten wordt de helft van de mannen al in de boot uitgeschakeld of binnen vier meter van de landingsklep. Geen enkele officier of sergeant bereikt het strand, zonder gewond te zijn. De mannen, die de waterlijn bereiken, zijn zo getraumatiseerd door het hevige vuur en de vele doden om hen heen, dat ze in de branding blijven liggen. Ze hopen, dat de vloed ze verder het strand op spoelt en dat ze dan dekking kunnen zoeken achter de obstakels op het strand. De moedigste mannen stormen het strand op naar de obstakels.



Vervolg pagina 3





## R O U T E B E S C H R I J V I N G

117. Na bezoek aan Pointe-du-Hoc **terugrijden** naar rotonde.
118. Rotonde **rechts** (1e afslag), D514 richting Grandcamp-Maisy.
119. Na ± 2,3 km (5e wag na rotonde) **links**, vlak na vangrail, bordje Lieu-dit Jean Margot.
120. Einde weg **rechts**.
121. Na ± 700 m bij kerkje **rechts**, onverhard pad. Pad gaat over in verharde weg.
122. Kruising met voorrangsweg **links**.
123. Kruising **rechts**, D113 richting Grandcamp-Maisy.
124. U rijdt Grandcamp-Maisy in (D113).
125. I - **rechtdoor**.
126. Kruising **rechtdoor**.
127. - I **rechtdoor**.
128. I - **rechtdoor**.
129. Einde weg **links**, voorrangsweg op, bord Déchetterie.
130. 1e weg **rechts**, Routes des Perruques.  
*U komt bij het bunkercomplex Maisy Batteries, dat pas op 9 juni 1944 is veroverd. Lees verhaal verder.*
131. Keer **terug** naar de voorrangsweg D514.
132. T-splitsing **rechts**, D514.
133. Na ± 2,1 km (na S-bocht en watertoren) op kruising **rechts**, bij Christusbeeld, D199a richting Géfosse-Fontenay.
134. I - **rechtdoor**.
135. I - **rechtdoor**, langs kerkje.
136. Kruising **links**, voor bord Géfosse-Fontenay, D200 richting Osmanville (bord links op hoek).
137. Doorgaande weg met haakse bocht naar rechts en haakse bocht naar links volgen.
138. Doorgaande weg volgen.
139. U rijdt St. Clément in (zwart gemeentebordje).
140. Einde weg **links**.  
*Voor u ligt een kerkhof met enkele oorlogsgraven.*
141. 1e weg **rechts**, D200 richting Isigny-sur-Mer.
142. U rijdt Osmanville in (D200).
143. Einde weg **rechts**, D613 richting Isigny-sur-Mer.
144. Rotonde **rechtdoor** (1e afslag). U rijdt langs de melk- en kaasfabriek.
145. U rijdt Isigny-sur-Mer in (D613).
146. Doorgaande weg volgen, over brug.  
*U rijdt over de rivier de Aure. Rechts zijn kademuren, waaraan goederen zijn gelost voor de fronttroepen. Lees verhaal verder.*
147. U komt op een plein met WO II-monument. Einde plein **rechtdoor**, winkelstraat in.
148. Doorgaande weg langs kerk volgen.  
*Op de kerk rechts is een plaquette opgehangen ter herinnering aan de 29th Infantry Division, die Isigny-sur-Mer hebben bevrijd.*
149. Kruising **rechtdoor**, D613 richting Carentan.  
*U rijdt nu over een stukje van de oorspronkelijke N13.*
150. In flauwe bocht naar rechts (= 2e weg) **links**, D197 richting Neuilly-la-Fôret.
151. U rijdt over viaduct over de N13 heen.
152. 1e kruising van verharde wegen **links**, richting Le Goulet.
153. 1e kruising van verharde wegen **rechtdoor**.
154. Einde weg **links**, D196 Isigny-sur-Mer (bordje linksop hoek na afslag).
155. Op ruime Y-splitsing weg doorgaand **links** volgen.
156. Kruising met voorrangsweg **links**, D5 richting Isigny-sur-Mer.
157. U rijdt onder viaduct van A13 door.
158. Rotonde **rechtdoor** (2e afslag).
159. Weg doorgaand volgen, volg borden Centre Ville.
160. Op plein **rechts**, voorrangsweg op.
161. U rijdt weer over brug. Doorgaande weg Isigny-sur-Mer Uit volgen.
162. Rotonde **rechtdoor** (2e afslag), D613 richting Osmanville.
163. U rijdt Osmanville in (D613).
164. 1e weg **rechts**.
165. U rijdt Osmanville uit en onder viaduct A13 door.
166. Direct na viaduct op kruising **rechtdoor**.
167. Weg doorgaand volgen.
168. Einde weg **links**.
169. Kruising **rechts**.
170. Einde weg **links**.
171. Y-splitsing **rechts**.
172. I - met onverharde weg **rechtdoor**.
173. Kruising **rechts** en **direct weer rechts**, richting Les Buttes.
174. Weg maakt haakse bocht naar links.
175. Einde weg **rechts**.
176. Weg maakt haakse bocht naar links.
177. Doorgaande verharde weg volgen.
178. Weg met haakse bocht **links** volgen.
179. Einde weg **rechts**, voorrangsweg op.
180. Doorgaande weg volgen tot kruising voorrangsweg.
181. Kruising voorrangsweg **links**, D113 La Cambe.
182. Rotonde **3e afslag**, richting Cimitière Allemand.  
*U rijdt langs de 'Jardin de la Paix' en komt uit op het parkeerterrein van de Duitse oorlogsbegraafplaats La Cambe. Lees verhaal verder.*

Hier eindigt de route Omaha Beach.

## DE 29TH INFANTRY DIVISION OP OMAHA BEACH

Vervolg pagina 1

Het vuur is echter zo hevig, dat velen terug in het water in gaan. Op hun rug liggend, met alleen hun neus boven water, hopen ze dat de Duitse verdediging denkt dat ze dood zijn. Misschien stopt het schieten dan. Het lijkt uren te duren, maar binnen een paar minuten bestaat A Company niet meer als gevechtsgroep en na een half uur is meer dan twee derde van A Company gedood.

De overige eenheden van 116th Infantry Regiment, die na 07.00 uur landen, hebben meer geluk. Inmiddels staat het gras op de kliffen door alle beschietingen in brand en door de rook kunnen ze snel en relatief veilig het strand oversteken en dekking zoeken bij de wal langs het strand.

Om 07.30 uur landt Brigadier-General Norman D. 'Dutch' Cota met zijn Command Group bij Les Moulins. Op zijn aandringen blazen de mannen van C Company en 5th US Ranger Battalion een bres in een versperring. De eerste man, die erdoor gaat, wordt gedood, waardoor de rest twijfelt. Cota spoort hen aan met: *"Gentlemen, we are being killed on the beaches. Let's go inland and be killed."* De mannen komen in actie en om 08.30 uur zijn de vijandelijke loopgraven bovenop de kliffen gezuiverd. Via een weg over de kliffen (punt 90) trekken ze naar Vierville, de 5th US Rangers voorop. Cota vraagt: *"What outfit is this?"* Iemand antwoordt: *"5th US Rangers."* Cota roept dan terug: *"Well, Goddamn it then, lead the way!"* En dat is sindsdien het motto van de 5th US Rangers.



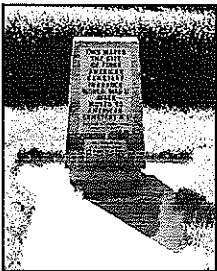
Brigadier-General Norman D.  
'Dutch' Cota

Ondertussen leveren teams van het Army-Navy Engineer Task Force op het strand een wanhopige strijd tegen het stijgende water, dat hier bij vloed ruim 6,5 meter stijgt. Ze slagen er echter bijtijds in om –ondanks onophoudelijk vijandelijk vuur– twee toegangen door versperringen op het strand van Dog White en Easy Green te forceren. De Engineers verliezen daarbij 41 procent van hun mannen.

De landingen op Omaha Beach eisen zoveel levens, dat het strand bekend staat als 'Bloody Omaha'. General Omar Bradley verwoordde de gevoelens van de meeste mensen, toen hij schreef: *"Elke man, die op die dag voet aan wal heeft gezet op Omaha Beach, was een held."* De op het strand brekende golven lijken hier met hun donderend gepraas nog steeds te willen getuigen van de vele levens, die hier zo abrupt zijn afgebroken.



## EERSTE BEGRAAFPLAATS OP DE STRANDEN VAN OMAHA BEACH



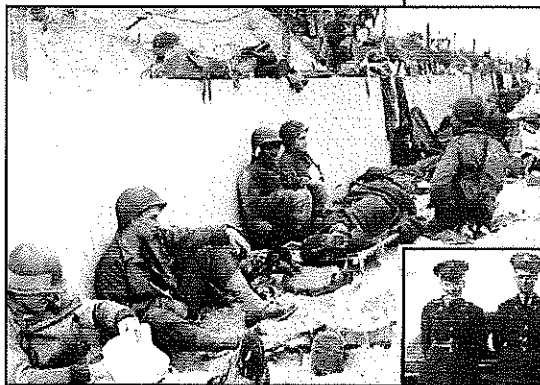
Punt 94 : Vlak na D-Day is een tijdelijke begraafplaats aangelegd voor de soldaten, die tijdens de landingen en de eerste uren van D-Day op Omaha Beach zijn gesneuveld. Twee dagen later besluiten de commandanten, dat de lichamen verplaatst moeten worden, omdat ze bang zijn dat bij storm en hoogtij de begraafplaats weggespoeld wordt. De belangrijkste reden is echter ongetwijfeld, dat de begraafplaats met haar duizenden kruizen de moraal van nieuwe troepen aantast.

## THE BEDFORD BOYS

Punt 95 - 96 : A Company van 1.16th Infantry Regiment (29th Infantry Division) heeft in haar gelederen 28 jongens uit het plaatsje Bedford, een vredige stad op het platteland van Virginia met drieduizend inwoners. Als leden van de Nationale Reserve worden ze begin 1941 voor actieve dienst opgeroepen. Het plan is, dat ze in Amerika het beroepsleger gaan vervangen, maar eind september 1942 moeten ze inschepen naar Engeland. Daar blijft het niet bij. Ze moeten op D-Day als eersten aan land op Omaha Beach.

A Company verliest in de eerste aanvalsgolf op Omaha Beach bij Vierville-sur-Mer twee derde van haar manschappen. Van de 28 jongens uit Bedford sneuvelen er negentien. Later in de strijd in Normandië geven nog eens drie jongens hun leven. Daarmee komt het totaal op 22 jongemannen en dat op een gemeenschap van drieduizend mensen. Vrijwel een hele generatie mannen keert na de oorlog niet terug, het stadje in vertwijfeling en rouw achterlatend.

Als A Company vanuit de LST via netten in de landingsboten moet klimmen, zoekt Roy Stevens zijn tweelingsbroer Ray op (foto onder). Alle jongens uit Bedford schudden elkaar de hand en ook Ray steekt zijn hand uit naar Roy. Deze weigert echter zijn hand en zegt: *"Ik schud je hand wel later vanochtend, als we in Vierville-sur-Mer zijn, bij het kruispunt bovenaan het strand."* Ray buigt zijn hoofd en zegt: *"Ik ga het niet halen."* Hij steekt nogmaals zijn hand uit. *"Natuurlijk ga je het halen,"* antwoordt Roy stellig en klimt over de reling.



Ze zien elkaar niet weer. Roy komt een dag later op het kruispunt bovenaan het strand in Vierville-sur-Mer en weet dan al dat Ray de landing niet heeft overleefd. Daar steekt hij met tranen in de ogen symbolisch zijn hand uit, alsof hij Ray alsnog de hand wil schudden.

Wordt vervolgd

## M915 Aster - Mijnenjager



### Algemeenheden :

#### Historiek

In 1973 bestuderen de Belgische, de Franse en de Nederlandse marines de behoefte aan een nieuwe mijnenjager. In februari 1974 ontstaat het idee om de nieuwe schepen samen te ontwikkelen. Het project krijgt vorm en op 9 december 1974 onderteken de hoofden van de staven van de drie betrokken marines een samenwerkingsovereenkomst. Deze overeenkomst zou leiden tot de bestelling van 35 schepen: 10 door Frankrijk, 10 door België en 15 door Nederland. De tien Belgische mijnenjagers werden in de jaren tachtig gebouwd door het consortium Polyship. Deze klasse van schepen wordt de 'flower class' genoemd. Alle schepen dragen immers de naam van een bloem.

In 2005 werd zowel in België als in Nederland een modernisatieproject opgestart (BENECUP: Belgian Netherlands Capability Upgrade Project). M915 Aster is de tweede mijnenjager die werd uitgerust met een volledig gemoderniseerd mijnenjachtsysteem.

Afgelegde afstand sinds indienstneming: **131.350 NM** (09/2008)

Aantal vaaruren sinds indienstneming: **23.177 u.** (09/2008) Enkele historische data:

#### Peterstad

Op 16 december 1985 werd de CMT M915 ASTER op de Mercantile-Belyard scheepswerf te Rupelmonde te water gelaten en aldaar door Z.K.H. Koningin Paola gedoopt. De M915 Aster was de eerste in de rij en het peterschap werd aanvaard door de stad Blankenberge.



# Marine News



## Opdrachten

De hoofdmissie van een mijnenjager is, zoals de naam het aanduidt, het detecteren en neutraliseren van alle soorten mijnen (grond- of verankerde mijnen) - die zich in de commerciële wateren, de toegangswegen tot de havens, in ankerzones, enz. bevinden - om zodoende de veiligheid van de bevaarbare wateren en de toegankelijkheid tot onze havens te verzekeren en de bevoorrading van het land te vrijwaren. In het kader van de NAVO kan deze taak natuurlijk uitgebreid worden buiten onze landsgrenzen om de belangen van onze geallieerden te verdedigen. Naast deze missie worden onze mijnenjagers ook ingezet voor de opleiding van de leerlingen afkomstig uit de verschillende scholen of nog, voor representatie.

## Karakteristieken :

Verscheidene studies hebben aangetoond dat het mogelijk is om een volledige romp te bouwen in "GRP" (Glass Reinforced Polyester) om de mijnenjager zo een zo klein mogelijke magnetische handtekening te bezorgen alsmede een grote schokbestendigheid. Op het vlak van de verbindingen, zijn de HF, MF, UHF, VHF, IFF en SATCOM (Furuno Fleet 77) zendapparatuur in overeenstemming met de Nato voorschriften. Tenslotte beschermen het 'airconditioning'-systeem en het overdruksysteem het schip continu tegen CBRN-aanvallen door gebruik te maken van een aantal filterstations.

## Bemanning :

4 officieren  
15 onderofficieren  
17 matrozen

## Afmetingen :

waterverplaatsing : 560 T  
lengte : 51,50 m  
breedte : 8,96 m  
diepgang: 3,60 m  
hoogte vanaf de waterlijn: 18,50 m  
brandstof: 63 ton  
drinkbaar water : 14 m<sup>3</sup>  
inhoud koelkamers: 9 m<sup>3</sup> 15 dagen

## Voortstuwing :

1 Diesel hoofdmotor van 1370 kW: 'Werkspoor ARUB 215' - V12 drijft een vijfbladige schroef met verstelbare bladen aan.  
2 ACEC actieve roeren met vaste bladen, elk aangedreven door 1 elektrische motor van 180 kW en 1 boegschroefpropulsie 'HOLEC'

## Prestaties :

Snelheid: tot 15 knopen  
Maximum snelheid: 15 knopen  
Actieradius: 3000 mijl (tegen 12 knopen)

## Bewapening :

3 FN Machinegeweren caliber .50 voor zelfbescherming



# Marine News

## Sensoren :

- *Oppervlakedetectie*  
Consilium Selesmar Type T-250/10CM003 Radar
- *Onderwaterdetectie*  
Hull Mounted Sonar (HMS) Thales Underwater Systems TSM 2022 Mk III  
Self Propelled Variable Depth Sonar (SPVDS) SAAB Bofors Double Eagle Mk III  
(met Thales TSM 2022 Mk III sonar uitgerust).
- *Mijnenbestrijding Tactisch Systeem*  
Atlas Elektronik IMCMS (Integrated Mine Counter Measures System)
- *Radionavigatie systeem (primair)*  
Trimble NavtrackXL DGPS-GPS receiver
- *Navigatiesysteem (secundair)*  
IXSEA (PHINS=Photonetics Inertial Navigation System) inertiael navigatiesysteem
- *Navigatielog*  
Atlas Elektronik Doppler log gekoppeld aan automatische piloot
- *Dieptemeting*  
NUBS-8A dieptemeter en Celerimeter (Sound Velocity Profiler)
- *Mijnidentificatie- en neutralisatie-apparatuur*  
Duiker-ontmijners (4ea) met VIPER mengselapparatuur  
Atlas Elektronik Seafox Mine Disposal and Identification System (MIDS) type  
Identification (I-versie) en type Combat (C-versie) tegen  
grond/verankerde/drijvende mijnen

Toebehoren / Dekapparatuur : 1 elektrische ankerlier  
1 elektrische verhaallier  
1 hydro-elektrische kraan  
2 Zodiac rubberboten met Yamahamotor 40 pk

Elektriciteitsvoorziening : 1 DAF Diesel alternator 180 kW voor kruisvaart Astazou  
Gasturbine alternators 250 kW voor  
mijnenjachtoperaties  
24V batterijenbanken voor stroomvoorziening in geval  
van panne aan primaire apparatuur





waardiging. Zijn optreden kwam hem duur te staan. De officieren deden hem uitstijgen en verplichtten hem zich bij de twintig gijzelaars te voegen, welke naar Rocroi als schild der troepen werden gedreven.

De E.H. Gilles twijfelt niet meer aan zijn lot : eene laatste poging wil hij niet onbeproefd laten, en plotseling ontsnapt hij aan zijne beulen. Deze laten hun prooi zoo gemakkelijk niet los : schoten knallen, en de priester valt neer : een kogel heeft hem het been gebroken. Twee inwoners snellen op hem toe, om hem te helpen. Een officier te paard is ondertusschen verschenen en beveelt de soldaten den geestelijke te dooden. Deze wordt op een wagen geworpen. Eerst acht dagen later vindt men zijn lijk terug. Het onderzoek heeft uitgewezen dat de E.H. Gilles, alvorens te sterven, op afschuwelijke wijze de gewelddaden der Duitschers heeft onderstaan.

De gijzelaars waarvan we hooger melding maakten, waren het slachtoffer van onophoudelijke doodsbedreigingen. Een hunner, de heer Boutals, werd neergeschoten. Eerst 's anderendaags werden de overigen in vrijheid gesteld.

Den 26n, 's avonds, werden vier huizen te Couvin in brand gestoken; 8 personen, waaronder vier inwoners van Couvin en vier vreemdelingen werden neergeschoten.



TE PETIGNY

Den 26n bereikten de Deutsche horden Petigny. De geheele bevolking was gevlucht. Slechts een oude dame, van bij de 90 jaar, Mevr. Masuy, die op sterven lag, en twee grijsaards, M. Duchâteau en een landbouwer, bijgenaamd "l'Blanc du Tchoquir", waren gebleven.

Volgens de gewone methode, plunderden de vijan-

delijke troepen alle huizen. Tijdens hun strooptocht ontdekten ze Mevr. Masuy. In hun wreedaardig cynisme weten ze niet beter te doen, dan de oude, stervende vrouw een pop in de armen te duwen.

Dan is het de beurt aan "l'Blanc du Tchoquir". Deze oude man dwingen ze te drinken tot hij stonkdronken is.

Vervolgens wordt het vuur in de huizen gejaagd : veertien woningen branden af.

Ook hier vallen slachtoffers : vooreerst een zevental gijzelaars, die de Duitschers van andere plaatsen met zich hebben meegebracht. De genaamde Chabot, die op de baan van Petigny naar Couvin woonde, op de plaats "A la Folie" genaamd, wordt tot driemaal toe getroffen. Ondanks zijn hevig-bloedende verwondingen, die 48 uren lang zonder verzorging bleven, is hij genezen, maar voor zijn leven verminkt.

### TE MARIEMBOURG

Te Mariembourg verschijnen op den 24n de eerste uhlanen. De Franschen verjagen hen. De bevolking wordt evenwel aangezet te vluchten : slechts een vijftigtal van de 800 inwoners bleef in de stad.

De Duitschers komen echter in groote getale aanzetten, begeerig als zij zijn van dit voornaam spoorwegknooppunt meester te maken.

Den 25n,; in den loop van den namiddag, moeten de Franschen dan ook de plaats ontruimen, nadat verwoede gevechten waren geleverd, vooral in de omgeving van het stadhuis, waar enkele mitrailleuzen de vijandelijke rangen neermaaiden.

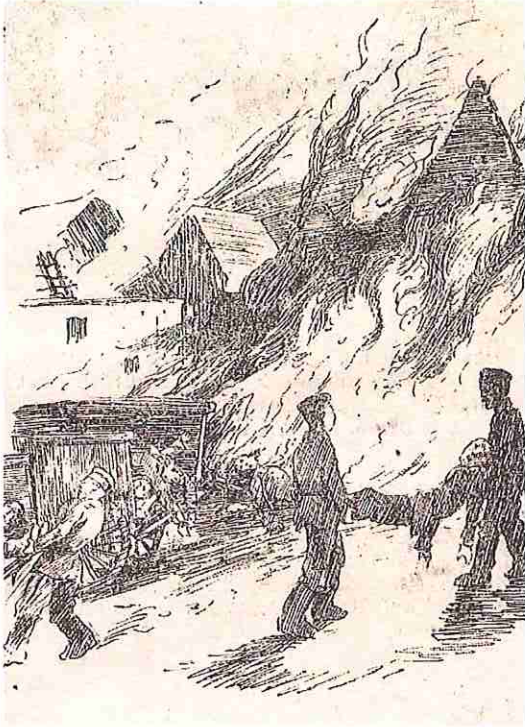
De Duitschers vierden hun intrede met het in brand steken der gemeente. Wie in de straten aangetrof-





fen werd, werd gevangen genomen. August Desselle werd in de vlammen geworpen en, toen hij daaraan wist te ontsnappen, gefusilleerd. Een drietal anderen ondergingen eenzelfde lot.

De gevangen-genomen inwoners sloot men in den stal van Jossiaux op. Tien dagen lang werden zij daar opgesloten gehouden, en toen ze eindelijk in vrijheid werden gesteld, was het om de dooden en de paardenlijken te begraven. De meeste Duitsche gesneuvelden waren echter al verdwenen. De Duitschers hadden hen in den vuurgloed geworpen.



Zeventig huizen, waaronder de kasteelen Druard en Focquet werden plat gelegd. De andere waren geheel geplunderd. Het is vooral aan de tussenkomst van den E.H. Sainmont te danken, dat de stad niet geheel in asch werd gelegd.

#### TE DOORBES

Het dorpje Dourbes, met 350 inwoners, ligt te midden der Venen, op den weg van Matagne-la-Grande naar Nismes.

Den 25n Augustus nemen de bewoners de vlucht in de bosschen van Olloy, nadat de Fransche troepen den aftocht waren begonnen. Eensklaps verschijnt uit de richting van Matagne een groep hollende paarden zonder ruiters, gevolgd door een gewond officier te paard. Deze deelt mede, dat hij de eenig overgebleven van een eskadron is, en raadt de bewoners, die nog gebleven zijn, aan, ten spoedigste te vluchten.

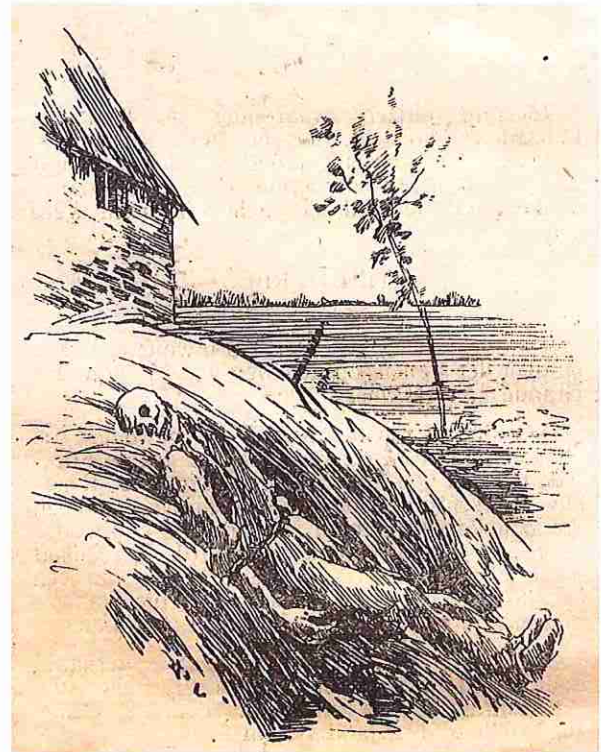
De laatste vluchtelingen worden achterhaald door een ambulance-voertuig. De Franschen, die het besturen, roepen hen toe dat ze kunnen terugkeeren, daar de vijand verslagen is.

Het is drie uur; alles lijkt inderdaad kalm, en verschillende inwoners van Dourbes keeren terug. Om zes



uur evenwel wordt op hen geschoten. Opnieuw nemen zij de vlucht.

De gewone plunderingen en verwoestingen grijpen plaats. Tweemaal wordt 't dorpje in brand gestoken; 45 huizen branden af; drie mannen worden neergeschoten: Tonglet Palmire, Jules Godefroid en Clément Cogniaux. Deze laatste vindt men op zijn mesthoop terug, het hoofd half door de varkens verslonden.



#### TE NISMES

Nismes is een der voornaamste gemeenten van het kanton Couvin, gelegen op 4 km. Ten Z.O. van Mariem-



bourg, op het Zwarte Water en den spoorweg van Mariembourg naar Vireux.

Volgens een verslag van den heer S. Martin, adjudant der administratie-troepen, zouden zich hier twee Fransche soldaten door hun heldenmoed onderscheiden hebben.

Verscholen in een houten huisje, bij de statie, zouden zij 98 Duitschers bij den spoorwegbarreel hebben neergeschoten. Een hunner wist—nadat zij al hun kruit verschoten hadden—te ontsnappen, maar de andere viel in handen van den vijand, en werd doodgemarteld.

Nismes onderging het lot der andere plaatsen: het werd geplunderd en verwoest. Het kasteel Licot werd leeggeroofd. Ook hier zijn slachtoffers te betreuren: zeven mannen werden vermoord. Een grijsaard van 73 jaar, Fischer, kreeg een bajonetsteek in den buik en stierf op zijn mesthoop. Een gedeelte van 't dak van zijn huis, dat in lichte laaie stond, stortte op hem neer. Waarschijnlijk leefde de ongelukkige nog. Men vond later slechts half-verkoelde beenderen terug.

Enkele dagen na deze gruwelen bezocht prins Max van Saksen, Nismes. Hij wilde de kerk bezoeken, maar vond deze gesloten. Enkelen zijner mannen forceerden het slot, en bij het verlaten der kerk, liet hij een briefje op het altaar achter, waarin hij zijn bezoek meldde!



#### TE FAGNOLLES EN OMSTREKEN

Fagnolles (ten Oosten van Mariembourg), Matagne-la-Grande, Vierves, Olloy, Le Mesnil en Oignies ondergaan de gekende Duitsche methode: brand, plundering, roof, schrikaanjaging, doodslag. De Fransche gemeenten Haybes en Fépin waren het tooneel van onnoemlijke misdaden.

#### TE PETIT-CHAPELLE

Petit-Chapelle ligt op 16 km. van Couvin en telt

een vierhonderdtal inwoners. De Duitschers bereikten het op 24 Augustus, en wreekten zich over de geleden verliezen, door te plunderen en de bevolking vrees in te boezemen. Zoo werd op Felix Robin een groote hond losgelaten, welke hem wreedaardig beet. Een maand nadien—26 September—speelde zich hier een ontroerend drama af.

Om half-zeven 's avonds rukten een duizendtal Saksers van 't 108 en 181e voetvolk Petite-Chapelle binnen. Na bij de weduwe Meunier een hunner, die gekwetst was, te hebben neergelegd, begonnen zij in de richting van het dorp te schieten. Zij verdeelden zich dan in twee groepen, de eene stelde zich nabij het klooster op, de andere bij de pastorie.

Nauwelijks waren de soldaten aangerukt, toen een officier zei: "Nicht schiessen!" Haast terzelfdertijd schoot hij zijn revolver af. Dit scheen een signaal te zijn, want onmiddellijk daarop omringden de troepen de pastorie. Er werd nu hevig geschoten op de muren van het klooster.

Onder den bons der kolfslagen bezwijkt weldra de deur van den tuin, die de pastorie omringt. De pastoor verschijnt, en onmiddellijk wordt hij aangevallen en mishandeld.

In de pastorie bevinden zich eveneens de vader en een nicht van den pastoor. Ook de vader wordt getrapt en geslagen, maar weldra keert zich de woede geheel naar den pastoor.

De geweldenaars verplichten hem met hen de ronde van het huis te doen. Zij vinden daarbij gelegenheid hun slachtoffer op onmenselijke wijze te mishandelen. Anderen verwoesten ondertusschen den gevel van het gelijkvloers of sleepen meubels aan. Zij willen, verklaren zij, een barrikade oprichten, om zich tegen de francs-tireurs te verdedigen!

Nadat de vader gedwongen is een priestermantel aan te trekken—om aldus aan de soldaten te doen gelooven dat er twee priesters op het dorp zijn—, worden de drie slachtoffers naar buiten gestuwd.

Wilde kreten begroeten hen. De vader en de nicht worden echter losgelaten en aangeraden terug in de pastorie te gaan.

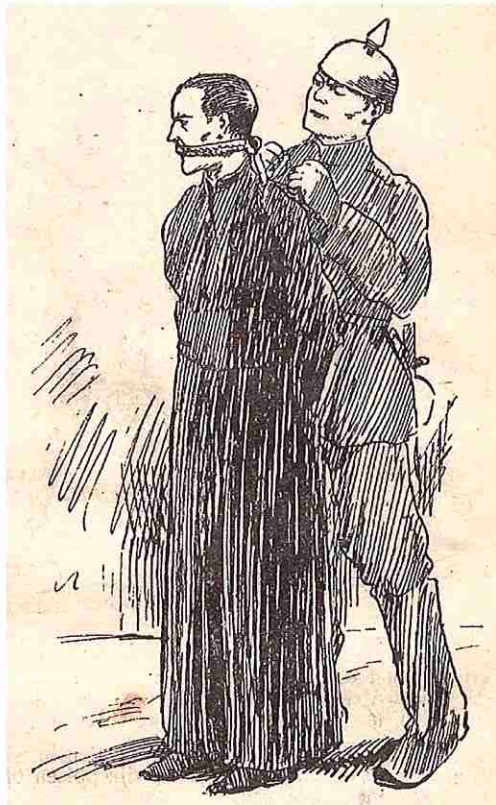




Alleen blijft de pastoor in handen der beulen over. Zij voeren hem naar een weide, waar zij een soort krijgsraad houden. Na een kwartier beraadslaging, meenen zij dat de marteling nog niet lang genoeg geduurd heeft. De pastoor wordt terug naar de pastorie geleid. Onder zijn oogen steekt men een naburig huis in brand, dat van Emile Goulard. Dezes vrouw en dochter kwamen haast in de vlammen om. Dan klinken gewerschoten. De 44-jarige huisvader, Armand Dumont, wordt zonder eenigen vorm van proces doodgeschoten.

Deze moord geeft de Duitschers nieuwen moed en ze verdubbelen hun vuistslagen. Men slaat pastoor Bastin in 't gezicht, zoodat 't bloed uit den neus spat; een slag op de slaap doet hem wankelen en neerstorten. Hij wordt opgeraapt, en terwijl enkelen hem rechthouden, beuken de anderen er op los.

Dan vinden zij een nieuwe marteling uit. Een koord wordt den pastoor op den mond gebonden en langs achter toegeknoopt. Aldus wil men hem beletten met een Duitsche zuster, die in gezelschap van Alcide Dumont, welke men heeft aangehouden, ter plaatse verschijnt, te spreken.



Na een poosje wordt het touw van den mond weggenomen en dient het dan om zijn polsen op den rug samen te binden.

Vervolgens moet de pastoor roepen: "Ik ben den pastoor van Petite-Chapelle, indien gij schiet, word ik gefusilleerd!" Men dwingt hem dezen zin vele malen op luiden toon uit te schreeuwen. Om dit spel eenigszins te wijzigen, beveelt men hem eenerzijds te zwijgen, op straffe met de bajonet te worden doorstoken, en men steekt hem de punt van de bajonet tusschen de lippen, -

anderzijds te roepen, op straffe gefusilleerd te worden, en terzelfdertijd voelt het slachtoffer een geweerloop in den hals drukken.

Hij zwijgt. Liever door een kogel te sterven dan aan de bajonet te worden geregen.

Maar de Duitsche beulen hebben er nog niet genoeg van. Opnieuw slaan en trappen zij den rampzaligen geestelijke, spuwen op hem, schelden en razen als duivels. Hij wordt op de grond gesmeten, gestampt en vertrapt, weer rechtgetrokken en opnieuw mishandeld.

Dan moet hij mee, steeds roepend: "Ik ben den pastoor van Petite-Chapelle!" De Duitschers brengen hem dan naar het klooster, waar hij getuige is van de verwoesting, die zij daar aanrichten. Op vele plaatsen wordt de brand aangestoken en de pastoor te midden dezer gloeiende vuren geplaatst.

Ondertusschen hielden andere soldaten zich met de verwoesting der kerk bezig. Eerst beproefden zij het met mitrailleuzen. Daar dit niet spoedig genoeg afdoende resultaten gaf, wordt het gebouw in brand gestoken.

De E.H. Bastin moet daarvan getuige zijn. Onder kolfslagen en stampen brengt men hem ter plaatse. Steeds moet de ongelukkige den zin uitschreeuwen.

En men sleurt hem mede, schopt hem verder.

Tegen tien uur 's avonds was de marteling nog niet ten einde en werd de pastoor van de eene plaats naar de andere gedreven. Steeds heeft hij de handen op den rug gebonden en moet hij dezelfde woorden roepen.

Dan werd hij naar Rocroi gevoerd. Eindelijk mocht hij zwijgen: het was tijd, daar zijn stem hem dreigde te begeven.

Te Rocroi herbegon de afschuwelijke behandeling. Opnieuw regende het hier slagen, stampen, stompen, scheldwoorden. Van tallen kante klonk het: "Schweinhund!"

Vervolgens dreef men hem tot dichtbij een reusachtigen vuurgloed. Wilden de Duitschers hem levend braden? De pijn werd onuitstaanbaar.

Ook deze beproeving bracht het einde niet. De pastoor werd nu naar een huis gebracht, waar zich reeds de zuster en Alcide Dumont bevonden. Deze moesten dan de woning verlaten. Alcide Dumont werd daarbij ruw geslagen. De Kalvarie-tocht was hiermede niet volbracht.

De geestelijke wordt op straat gejaagd, en zoo onbarmhartig met geweerkolven gebeukt, dat de beenden dreigen te breken.

Vervolgens sluit men hem in de gevangenis op. Hier wordt hij door een hooger officier ondervraagd en beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor den dood van twee Duitsche soldaten, te Petite-Chapelle. De priester verzet zich krachtdadig tegen deze beschuldigingen. Niets baatte hem.

Men sluit hem op in het vuilste hok der gevangenis. De andere cellen achten de soldaten "zu rein" (te rein) voor hem. Deze nieuwe beproeving ondergaat de pastoor even moedig als de andere. Eindelijk wordt het touw rondom zijn handen doorgesneden, nadat men eerst er aan getrokken heeft, om het door te breken, zoo fel, dat het tot diep in het vleesch is gedrongen.

Dan krijgt de priester rust. Het is bij middernacht.



In Petite-Chapelle hadden zich ondertusschen nog andere drama's afgespeeld. Jean-Baptiste Manise, Arthur Dupont en Louis Draily vielen als slachtoffers. Dupont onderging een ware marteling alvorens te sterven. Een bajonet, ingesneden met zaagtanden, werd over zijn geheele lichaam getrokken.

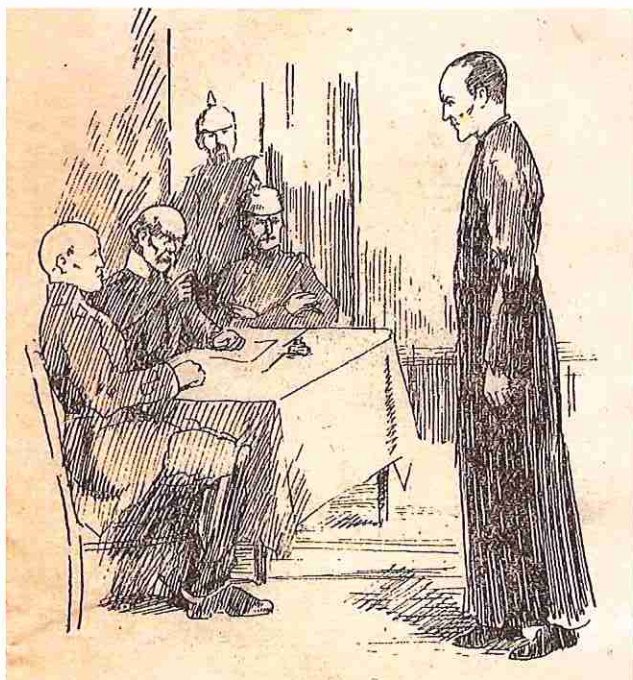
Tegen 5 ure 's morgens werd de pastoor van Petite-Chapelle in zijn pesthol gewekt door een soldaat die hem zegt: "Gij gaat sterven, varken!" Wel twintigmaal herhaalt zich dit tooneel.

Om elf ure wordt hij opnieuw ondervraagd door officieren, die allerlei inlichtingen over de bevolking van Petite-Chapelle begeeren. De pastoor antwoordt hun, dat er zich in zijne parochie geen enkel francs-tireur bevindt en niemand geschoten heeft.

Een weinig later wordt hij op de Kommandantur van Rocroi geroepen. Ook hier ondergaat hij een lange ondervraging betreffende de z.g. francs-tireurs van Petite-Chapelle, welke beschuldiging hij ten krachtigste verwerpt, terwijl hij aantoonde dat de Duitschers zelf de twee Deutsche soldaten, waarom het gaat, hebben neergeschoten.

Tijdens deze ondervraging wordt hem wat voedsel aangeboden: een weinig beschimmeld brood en een kruik water, waarop speeksel en sigarettenstompjes drijven. De priester weigert dit te nutten, alhoewel hij in vier-en-twintig uren niets gegeten heeft.

Een weinig daarna: nieuwe ondervraging. En ook hier herhaalt de priester zijne verklaringen. Hij stelt, ten slotte, voor een ernstig onderzoek in te stellen. Zulks wordt aangenomen. Een afschuwelijke soep wordt hem dan aangeboden.



Van Rocroi naar Petite-Chapelle is de geestelijke weer aan allerlei beledigingen en grofheden blootgesteld.

Te Petite-Chapelle gekomen, werd hem het zwij-

gen opgelegd. De inwoners werden bij de kerk tezamen geroepen en het onderzoek begon. Allen beaamden de verklaringen van hun pastoor. Deze werd desondanks niet vrijgelaten en moest terug naar Rocroi, nadat men hem geweigerd had zich wat te verfrisschen en een hoed te halen, daar hij blootshoofds was sinds den vorigen dag.

Steeds weer klonken beledigingen en bedreigingen. Te Rocroi liet men hem aan het sarkasme van de soldeniers over, om hem dan naar de gevangenis te leiden. Hier kreeg hij wat brood en koffie.

Op zijn vraag, om zich even te mogen verwijderen, werd hem brutaal geantwoord: "Sterf daar!" De geestelijke moest dan in zijn hok aan zijn behoeften voldoen.

Slechts den volgenden ochtend werd hij vrijgelaten. Toen vroeg hij om de vrijlating van de zuster en Dumont, alsmede van de overste van het klooster te Petite-Chapelle, welke tijdens het onderhoor der bevolking gevangen genomen was.

Men deelde hem mede, dat beide zusters reeds den vorigen dag waren teruggekeerd, maar dat Dumont niet in vrijheid kon worden gesteld. De E.H. Bastin bleef aandringen, totdat men, hem eindelijk de vrijheidsstelling van Dumont toezegde.

En na treffend het Duitsch barbarisme te hebben gebrandmerkt, verwijderde hij zich, tenslotte, langzaam.



Wordt vervolgd